

Мала Скития или Долна Мизия става огнище и люлка на българитѣ.

Византийцитѣ били стопани на земята до Дунава. Като се научили, че българитѣ минали голѣмата рѣка и заели Мала Скития, гдѣто си построили при село Николицелъ укрепенъ лагеръ (станъ), много се разтревожили. Цариградскиятъ императоръ Константинъ IV Погонатъ вдигналъ войска и съ кораби по Черно море стигналъ на застрашеното мѣсто. Той сварилъ българитѣ вече укрепени. Нападналъ ги съ цель да ги прогони задъ Дунава, ала тѣ излѣзли насреща му, били се храбро и отблъснали византийската войска. Цѣла година изгубилъ тука Константинъ IV Погонатъ безъ да свърши нищо. Българитѣ задържали заетата отъ тѣхъ земя и се сприятелили съ заваренитѣ славяни, като почнали взаимно да си помагатъ.

Като видѣлъ Константинъ, че не може да изпжди българитѣ, той се принудилъ да свърже съ тѣхъ миръ и написалъ единъ договоръ, въ който се казва, че Византия признава новата държава, която Аспарухъ основалъ при Дунава, и я нарекълъ *България* (681 година).

И така, българитѣ станали *законни* господари на старата Мала Скития и разширили царството си чакъ до Стара планина. По това време въ тѣзи мѣста живѣли седемъ славянски племена. Българитѣ се спогодили съ тѣхъ и образували една обща *българославянска* държава. Славянитѣ били голѣмъ земеделски народъ, а българитѣ били *войници*, развѣждали много коне. Всѣки мжжъ билъ войникъ — конникъ.

Като се разширила българославянската държава, българскиятъ царъ напусналъ лагера при с. Николицелъ и премѣстилъ столицата си въ Плиска при Нови Пазаръ, на срѣдата между Варна и Русе. Въ Плиска мѣстото е широко и много сгодно за действие на българската конница.

Въ Плиска българитѣ изградили нови окопи и